

som have været omtalte, og som vistnok i høi Grad gaae i Svang, vil jeg spørge, om der ikke skulde være Anledning for Regjeringen til at fremkalde stadige Indberetninger fra vore Consulere i de Egne af Verden, hvortil Udvandringstrømmen især gaaer. Man har undertiden seet private Offentliggjørelser fra vore Consulere i fremmede Lande, hvortil der er givet Adbarrelser til Udvandrere; men det forekommer mig, at der kunde være Anledning til fra Regjeringens Side at drage Omsorg for, at der, maastee som et af de virksomste Midler til at forebygge Forlokkelser af interesserede Personer, gaves jevnlige Indberetninger om Tilstandene paa de forskjellige Hovedpladser, hvortil Udvandringen gaaer. Denne Foranstaltning vilde jo ikke være saa særdeles kostbar, men jeg tvivler ikke om, at den vilde være til stor Gavn for de Udvandrende. — De Bestemmelser, der ere givne i § 8, forekomme mig at være aldeles utilstrækkelige, og det viser sig ogsaa, at Lovens Forfatter har hadt en Følelse deraf, idet Paragraphen ender med at give en Bestemmelse, som egentlig gjør alle de andre overflødige, idet der staaer, at alle de i Paragraphen staaende Bestemmelser kunne forandres ved kongelig Anordning. Det vilde vistnok være det Rigtigste, at der, som det ærede Medlem for Kjøbenhavns 9de Valgkreds (Tuxen) omtalte, af Justitsministeren blev udstedt et almindeligt Regulativ, og at alle Bevillinger til at besfatte sig med dette Slags Sager bleve givne af Justitsministeren, saaledes at altsaa Lovgivningen ikke greb ind i Enkeltheberne af hiint Regulativ, men overlod Sagen til Administrationen, indtil man saae, at der kunde være noget Slags Fare forbundet med at lade den være i disse Hænder. Jeg troer, at der er saa meget mere Anledning dertil, som Forholdet her i Landet endnu er et nyt, forsaavidt den directe Udvandring angaaer. — Det ærede Medlem for Skanderborg Amts 2den Valgkreds (N. Jensen) meente, at man ikke skulde gjøre Bevillingen afhængig af en Caution eller en deponeret Sum, men det forekommer mig, at der med Hensyn til dem, som agere for Folk i Udlandet, er den største Anledning til at skaffe en saadan Sikkerhedsstillelse ligeoverfor de Medborgere, som ville udvandre. Er der Tale

om reelle Huse i Udlandet, og have de Saab om at gjøre Forretninger her, ville de formentlig ikke være utilbøielige til at opfylde en saadan Betingelse, naar den fordres, og i alt Fald forekommer det mig, at det, naar de ikke ville gaae ind paa noget Saadant, er et Fingerpeg om, at de ikke selv have Tillid til, at deres Forretning er solid og reel. Kan man saae fat i vedkommende Person, har man nogen Garanti deri, forsaavidt han da ikke echapperer eller smører Hæser ud af Landet, men overfor dem, der ere Undersaatter af andre Lande, bør vi skaffe os den eneste Betryggelse, vi kunne skaffe, medmindre der kunde blive afluttet internationale Tractater om et Fællesskab af den Art, at der med Lethed kunde gjøres Krav gjældende i de forskjellige Lande indbyrdes. Kunde man saae noget Saadant etableret, behøvede man maastee ikke at tage strengere Forholdsregler imod dem, der drive Forretningen paa Udlandinges Vegne, end imod dem, som drive en saadan for egen Regning her i Landet, men jeg troer, at der, idetmindste foreløbig, efter de mange Misbrug, som have fundet Sted, er Anledning til at skaffe en Mulighed tilveie for nogen Godtgjørelse for de Bedragerier, der factist have fundet Sted og altsaa ogsaa kunne antages fremdeles at ville finde Sted, saalænge der ikke er nogen Fare for Vedkommende ved at begaae Bedrageri, navnlig derved, at de maae stille en saadan Sikkerhed. — Jeg skulde ikke have Noget imod, at man afstilte Erstatningspørgsmaalet fra den Straf, der ibrigt kunde anvendes, saaledes at denne blev Fængselsstraf alene, naar der ikke var nogen Forskiel med Hensyn til de Misligheder, som kunne finde Sted, men det kan dog tænkes, at der kan foregaae Misligheder, som ikke ere af værre Bestaaffenhed, end at de bør kunne affones med Penge. Jeg deler, som sagt, i en vis Henseende den Anskuelse, som det ærede Medlem for Skanderborg Amts 2den Valgkreds (N. Jensen) udtalte, nemlig at man ikke skal sætte den Rige eller de rige Compagnier istand til at slippe frie for Fængselsstraf, imod at afgjøre Sagen med Penge i de Tilfælde, hvor Fængselsstraf er den rigtige Straf for Misligheder; men det forekommer mig, at dersom man fastholder, at Fængselsstraf skal anvendes,